Droppa György

# *Búcsúzik a nagy, göcsörtös vadkörtefa is*

Ott, Pilisszentkereszten áll egy nagy öreg, göcsörtös vadkörtefa. Arról a fáról beszélek, amely legalább két évtizede összenőtt egy erdei cseresznyefával. Ez Laci papa, más néven a főszerkesztő úr közege, hiszen a fát szentként tisztelte. Megmászni nem lehetett, mert ágai túl sűrűre nőttek, de nem is voltak elég erősek ahhoz, hogy megtartsák az embert, így termése éretten pottyant alá, kitűnő nyersanyagot kínálva a pálinkafőzésre. Akkor a pálinkafőzés szabályrendszerét még úgy találták ki, hogy semmilyen körülmények között ne legyen jövedelmező. Laci viszont akkurátus tanárember volt, ami azt jelentette, hogy mindennek ismerte a módját. Tudta, mikor kell kiönteni a rézelejét, és tudta, miként kell beállítani az alkoholfokot. Tudta, miként lehet brandet csinálni a göcsörtös vadkörtefa pálinkájából, még akkor is, mikor a „termék" csak saját, pontosabban, csak családi és baráti fogyasztásra készült, nagy-nagy gondossággal.

Hiába legelte termését a híres, kerítésszaggató, égbe ágaskodó szarvas, a fa hírneve csöppet sem kopott. Híressé tette árnyéka, amit még a szemközti Pilis-csúcsról is meg lehetett csodálni. Árnyékából figyelemmel lehetett követni a szentkereszti háztetők pirosló szaporodását és az évszakok színe változását. Lombja alatt gyakran otthonra talált a magyar irodalmi progresszió. Vaslapos kályhát is − részben földbe vájva – fabrikált a szerkesztő úr. Zománcozott kályhacsövekkel, hogy a kulináris alkotás ne szakadjon el a beszélgetéstől.

A körtefa szoknyája alatt az egybegyűltek felcsillantották a magyar népdalkincs kifogyhatatlan remekeit. A drága, 50 százaléknál sohasem erősebb nedű csak akkor került elő. Azt ki kellett érdemelni. Közben a kisház emeletes menedékházzá fejlődött. Került bele cserépkályha is, és minden, mi segítette a szezont kitolni a „vadonba." A szakma, a társadalom fő kérdései mindig terítéken voltak. Ott találkoztak a Szürreál és a Szocreál labdarúgói, és a csillagok csodás világáról is hallhattak, mikor a vadkörtefát beborította a sötétség.

A kisház köré további kisházak is települtek. A beszélgetőpartnerek köre egyre bővült. Néha vita is előfordult, akár világnézeti is, de kerítéseket nem húztak a telkek közé a tulajdonosok. A szabályok szájhagyomány útján terjedtek. Illett tudni, melyik telek terjed a mogyoróbokorig, és kinek a telke fölött áll a szelídgesztenyefa. Tábortüzet csak rőzséből gyújtottak, a rőzseláng jobban megfér a verssel és

népdallal. Ilyenkor a kései jövevénynek illett arcát is megmutatni a villódzó fényben. A felhangzó énekek próbára tették az emlékezést.

A főszerkesztő úr, vagyis Farkas László, motorja, középpontja volt az eseményeknek. Vezér volt jókedvben, kompromisszumkészségben, humorban, humánumban, odafigyelésben. Az ismeretlenekkel is kereste a hangot. Háza oldalán lévő tábla is ezt bizonyítja: „Ismeretlen vándor! Ha erre vet sorsod, légy vendégünk. Ha éhes vagy szomjas vagy, fogyaszd el azt, amit itt találsz. Haragod ellenben ne hagyd itt, mert nékünk minden oly kedves itt."

A tanár úr most köszönés nélkül elment. Szerintem bosszantotta, hogy a nagy szarvas már nem jár a nagy körtefához, és már a szomszédok zsugorított almáit sem kóstolgatja, így elment, hogy megtalálja az agancsost, és szót értsenek. Elment elmondani néki, hogy ő igazán sok embert ismer, de nincs vadász köztük, és ideje, hogy helyreálljon a régi barátság.

Isten veletek! Lacikám! Kedvemre kissógorodnak szólítgattál. Engedted próbálkozásaimat, metszetted mondataimat. Köszönöm, Barátom! Sose feledlek!